

17
1998

Молоденький

ІВАН
ГУЩАК

Випав

сніг

81

Г-98 1-2

ІВАН ГУЩАК Молоденький

Випав

Сніг

Для дітей
дошкільного
та молодшого шкільного
віку

М 11

Ілюстрації С. І. Іванова

ЛЬВІВ
«КАМЕНЯР»
1991

Городская ЦС
ДЛЯ ДЕТЕЙ
г. Запорожье

08

7/3

Бр

ББК 84Ук7-44
Г98

Г 4803640202 004 04-91
М214(04)-91
ISBN 5-7745-0344-5

© Иван Гуцак, 1991

МОЛОДЕНЬКИЙ ВИПАВ СНІГ

На подвір'я тихо ліг
молоденький ранній сніг.
Як тепер я вийду з хати?
Жаль мені його топтати.
Він такий біленький,
ніжний, веселенький.

НА ЗАМКОВІЙ ГОРІ

Засмагли, заповзяті,
немовби на вітрах,
летять униз хлоп'ята
на лижах і санках.
Дивуються дерева
сміливій дівторі.
Камінні мерзнуть леви
на Замковій горі,
а дітям стало жарко,
проміниться лижня,
за ними снігу хмарка —
біжить-наздоганя.

СУПЕРЕЧКА

Коло хати, серед двору,
снігу нагорнули гору.
Каже Гриць:

— Із того снігу
бабу виліпим Ядвігу.

А Галина:

— Бабу ми назвем Горпина,
так зовуть мою бабусю.

Підійшов Клишко, надувся:

— А мою зовуть Оріся.

— Вгомонися, не сварися, —

Гриць його перебиває, —
кожен з нас бабусю має.
Тож погодьмося з Калиною,
просто назовем хлопчиною
наш веселий сніговик.
Всі радіють.
Сміх і крик.

ЛЬВІВ НАШ СЛАВНИЙ

1. Князь Данило

Між горбів і по діброві
у хвилини світанкові
князь Данило-будівник
йде твердим широким кроком,
меч важкий і щит під боком,
гайвороння в небі крик.
Град споруджує столичний
воїн-князь і будівничий.
В честь свого сина Льва
місто він назве. Відтоді
зліне слава у народі —
русичів доба нова.
У моєму місті Львові
у хвилини світанкові
князь Данило-будівник
йде твердим широким кроком,
меч важкий і щит під боком.
Гайвороння в небі крик.
Що воно йому віщує?
Брязкіт зброї лицар чує
знов з чужинської землі.
До церковці Миколая
йде. А там, де бір сіяє,
крицю крешуть ковалі,
щоб край свій захистити,
щоб могли у ньому жити
і дорослі, і малі
русичі іспоковіку,
поки плинуть наші ріки
від Карпат і до Дніпра.
Князь Данило — на сторожі,
нищить зграї зловорожі
в ім'я спокою, добра.

2. Лицар Іван Підкова

У моєму місті Львові
з бронзи пам'ятник Підкові
в центрі міста. Мов живий,
лицар нам глядить у вічі,
ніби тільки з битви-січі
вийшов на майдан старий.
Запорізька Січ, гетьмани
знали Йвана. Молдаванин
родом був Підкова Йван.
Із турецькою ордою
він не раз ставав до бою,
помирав не раз від ран.
Та не вмер. Князем Молдови
став козак бритоголовий.
Чом у Львові він стоїть?
Шляхтичі його спіймали,
в Львові голову відтяли.
В них була до нього їдь,
бо боровся за свободу
свого й нашого народу.
З нами він — ще з тих століть.

У саду бабуся Майя
в'яже Олі колготки.
Я в руках клубок тримаю
і розмотую нитки.

Біля мене киця скаче,
хоче гратися з клубком.
Я кажу їй: то не м'ячик,
краще грайся із Рябком.

Кладкою вузенькою
через тиху річку
Оля йде із ненькою
в дитсадок «Смерічка».

З ними йдуть раненько
хмарка і тополя.
Усміхнулась ненька:
— Глянь у небо, Олю.

Там, на видноколі,
зіронька згасає.
Сонечко з-за гаю
в небо поспішає!

ВАСИЛЬКО-КОСМОНАВТ

Сів Василько у ракету
і летить на Марс-планету.
Залетівши за хмарину,
пригадав лужок, стежину:
— Там же коник, віз і віжки...
І назад вернувся пішки.

ЗОЗУЛИНІ ЧЕРЕВИЧКИ

Квіти білі, квіти сині
пломеніють у долині.
— Як їх звати?
— Черевички,—
Гриць говорить до Марічки.—
Їх зозуля загубила,
як узліссям цим бродила.
Очі світяться в Марічки:
— Гарні в пташки черевички.
Буду край ліска стояти,
ту зозулю виглядати.
Хай скоріше прилітає,
черевички озуває.

ЕЛЕВАТОР

На елеваторі зерно —
мов золотисті ріки,
тихенько сиплеться воно
у башти і засіки.

І каже тато:
— З тих зернин,
що тут пливуть поволі,
зазеленіє хліба клин
у вересневім полі.

Пектимуть люди коровай.
Багатшим стане рідний край.

ТИЖДЕНЬ

* * *

* * *

Рано-вранці, в понеділок,
землю сонечко пригріло,
звеселило всіх пташок,
задзюрчав блідий струмок.

* * *

Ополудні, у вівторок,
нас, діток, зібралось сорок
у дитячому садку,
на зеленім моріжку.

* * *

В середу, як потемніло,
задощило, загриміло.
Стих в саду і спів пташок,
заросився моріжок.

* * *

А пополудні, в четвер,
зі ставку поблизу верб
веселочка воду брала,
білу хмарку напувала.

* * *

В п'ятницю у небо сине
зграї знялись лебедині —
і за гори подались,
чи повернуться колись?

А в суботу, а в неділю
тиждень був на новосіллі
сніговію за рікою.
Нас, діток, не взяв з собою.

У ВЕСНЯНОМУ САДУ

Над селом витьохкує
рано соловей.
Сонечко проміниться —
в сад зове дітей.

Йдуть сюди з лопатами,
з відрами вони,
щоб сади плодами
пахли восени.

Я ВЖЕ ВЕЛИКА

Мальвіна у полі
матусю питає:
— Чи вища квасоля
від мене буває?
Зніма з рук дитину
усміхнена мати:
— Квасолі, Мальвіно,
іще підростати.
Лише по коліна
картопля і вика.
Радіє Мальвіна:
— І я вже велика.

ЗБИРАЮ КВІТИ

Для бабусеньки Палажки
я зірву аж три ромашки.
Для маленької сестрички —
жовторотий черевичок.
Для матусі і для тата
я зірву по п'ять блаватів.
«А мені?» — спита дідусь.
З ним
цукерком поділюсь!

СТАРА ВУШАНКА

Татову стару вушанку,
що валялася на ганку,
Оля в кошичок поклала.
— Кицю, йди сюди, сказала.
Непоквапно із-під ліжка
підійшла до Олі кішка
і на сонячному ганку
поселилась у вушанку.
В ній вже кілька днів підряд
няньчить кішка кошенят.

ПЛАКСІЙКА

Враз притихла дітвора:
йде плаксійка до двора,
бо не знає вже сама,
чим погратися,
де стати.
Плаче:
— Хочу квітку мати!
Та запрошувать дарма
на лужок її, в садочок.
Всі гукають: — Що ж ти хочеш?
— А того, чого нема.

ВІТЕРЕЦЬ

Вітер, вітер, вітерець —
наш ласкавий пустунець —
залетів до хати
Олю колихати.

Нашій Олі тільки рочок,
від коляски перший крочок
дівчинка ступила,
далі йти несила.

— Натрудилась, — каже мати
і кладе Олюньку спати.
Засинай, сестричко,
ти ще невеличка.

КОНІ-ПОНІ

Коні-поні на припоні,
наймаліші в світі коні.
Їх плекають на Волині,
випасають в конюшині,
щоб діткам вони служили,
щоб діток вони возили
на санчатах і в гарбі
за озера голубі.
Коням гладять діти гриви.
Повз городи, через ниви
водять їх до водопою,
до джерельця під сосною.

ГЕЙ, КОНЯ Я ОСІДЛАЮ

В мене фарба є зелена,
Намалюю нею клена
Та ще коника під ним
Поміж квітом весняним.

Я тим коником поїду
До села, до тебе, діду.
Відчиняй ворота ковані —
Мчить мій коник намальований.

ТРЕБА УСТАВАТИ

Сходить сонце за селом.
Соня спить солодким сном.
— Соню, просипайся,
в дитсадок збирайся.
Доню будить мати —
треба вже вставати!
Сонце вийшло з-за сосни,
вже свої забули сні
і Рябко, і злий гусак.
Соню ж не збудить ніяк.
Жайворонок над ставком,
соловейко над садком
славлять сонечко червоне,
Соня мружить очі сонні.

Доню будить мати —
треба уставати.

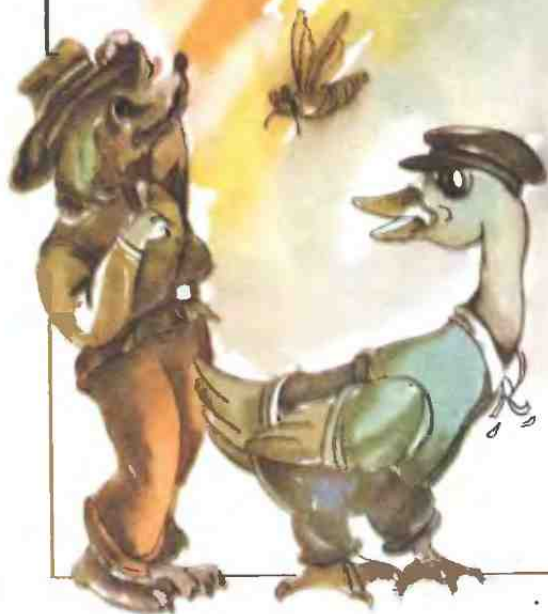
ЗЕЛЕНИЙ ОСТРІВ

За селом безмежні луки,
птаха синя б'є крилом.
Я беру сестру за руку
і в дорогу — моріжком.

Квітів скрізь багато.
Трави косить тато.

Ми йому води з відерця.
Каже нам: — Вода смачна.
Жебонить дзвінке джерельце —
співом нас стріча весна.

Квіти, бджоли, солов'ї
кличуть нас у гості
на зелений острів.

ПЕРШОКЛАСНИК

Я — школярник Микола
поспішаю до школи.
Мимо їдуть машини,
шлях змережують шини.
Шофер вигукнув: — Хлопче,
підвезу тебе швидше!
Відчиняє він дверці.
Не сідаю. У серці —
задоволення, втіха.
Я би, може, поїхав,
якби дощик і вітер,
а це сонечко світить.

МІЙ ТАТО ТРАКТОРИСТ

Тато оре поле,
тато — за кермом.
Весело навколо
нині за селом.

Йду широким ланом,
йду за вітерцем.
Виросту і стану
також орачем.

НА ЖНИВАХ

Ростом вже таке, як я,
жито повнозерне.
В полі — наша вся сім'я,
мати — комбайнером.

— Лан доспів. Розпочинай,—
агроном до мами.
І пливе її комбайн
хлібними ланами.

Я збираю колоски,
де комбайн проїхав.
Літній день такий жаркий,
та на серці — втіха.

ХЛОПЧИК РОМАЗ

Сів Ромаз на перелаз:
— Не пропущу, дітки, вас
йти до лісу чи на поле,
ніжки вам стерня поколе.
А у лісі, темнім лісі
чагарник густий розрісся.
Довговухі там зайчата,
їх бояться вовченята.
Діточки йому в одвіт:
— Не чував такого й світ,
щоб вовки зайців боялись,
щоб зайці за ними гнались.
Все буває навпаки.
Не страшні і нам вовки.
Тут Ромаз скривився враз:
— Я хотів настрашити вас,
бо і сам боюся лісу.

БДЖОЛЕНЯТКО

— Чом похнюпивсь, ніс повісив,
перелазь же, боягуз,
надягай міцніш картуз
і гайда до лісу з нами.
Йдуть лугами і лісами.
— Де ж стерня? — Марійка враз.
Зупинились. А Ромаз,
мов набрав у рот води.
Потім плаче: — До скирди,
мабуть, відвезли стерню.
Всі сміються: — Ну і ну,
таж приорюють стерню.
Ти ж, Ромазе, ще й незнайка, —
між діток і сміх, і лайка. —
Треба нам Ромаза вчити,
з ним на луг, у ліс ходити
за квітками, за грибами,
щоб і він дружив з дітками,
ріс розумним в баби, в неньки,
адже він вже не маленький
і допитливий нівроку.
Піде в школу цього року.

Бджоленятко, теплим літом
понад лугом, понад квітом
будеш весело літати,
будеш ти нектар збирати,
як твоя невтомна мати.
Із нектару, бджоленятко,
буде мед для нас, маляток,
і для тебе, і для друзів,
що кружляють в теплім лузі.
Діточкам послужна бджілка.
Кожна травка, кожна гілка
нахиляється до неї.
Бджолами гудуть алеї
і стежки, де ходять діти.
Де черешні, липи, квіти —
там працює бджоленятко.
Буде меду в нас в достатку.

ЛИСИЦЯ-МОДНИЦЯ

В шати вбралася Лисиця.
Каже: «Іду до столиці».
Аж вилискує спідниця,
начебто уся іскриться.
Раптом Заєць зупинився,
на Лисицю задивився.
Бачить: йде не у столицю,
а у двір чужий по птицю.
— Гав-гав-гав,— враз Рекс
загавкав,
а Лисиця, наче мавпа,
в ліс — назад, за пень, ялицю,
загубила шик-спідницю,
розсмішила дівтору
й заховалася в нору.

НА БУДІВНИЦТВІ

Де буяє хлібний лан,
тракторний будує стан
будівельник наш невтомний,
помічник наш славний — кран.

Дім росте поміж дерев,
там моторів рик і рев.
Утрамбовує майданчик
трактор, мов гривастий лев.

Прийдуть ранком трударі,
прапор зблисне угорі.
Скажуть: добре потрудились
кранівник, каменярі.

Громом вдарить барабан,
школярі Грицько й Роман
піднесуть кранівникові
найкрасивіший тюльпан.

НА ПОЛІ

Згасає сонце в голубій імлі,
тумани засинають у долинах.
Копають люди в полі картоплі,
журавликів ключі у вирій линуть.

А над полями пропливає дим,
вдягає поле в сиву кожушину.
Із вогнища виймає дід Максим
такі смачні печені картоплини.

БЛЯХАРІ

Є у нашому дворі
два кремезні бляхарі.
Над рікою Свахою
покривають бляхою
цегляні нові будинки,
розташовані у ряд.
А за ними, мов хустинки,
городи, колгоспний сад.
Не вгавають бляхарі —
криють хату у дворі
Клима Старосвіта.
Добра хата, світла.
Дід Свирид не має цинку.
Солом'яний дах би звів,
та бурчить:

— Де взяти, синку,
Житніх у селі сніпків?
Сварять діда бляхарі:
— Та щоб стріха... у дворі...
Йдуть в колгосп, Свириде.
По обіді прийдем.
І дорослі, і малі:
— Та щоб стріха у селі...
Ні, того не буде.
Йдуть до діда люди.
Той несе важкий лист бляхи,
той дошки, хай і старі,
щоб трудилися над шляхом
невгомонні бляхарі.

Щоб у хаті — трішки втіхи,
щоб світилося життя,
щоб до злиднів,
щоб до стріхи
не було вже вороття.

У ГОСТИНУ

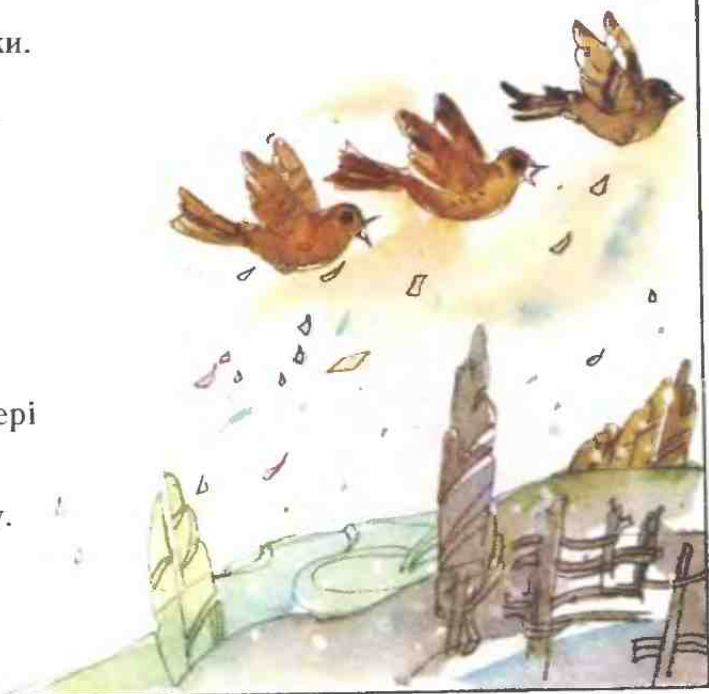
Із ялини на ялину
скаче білочка в гостину.
Ліс густий.
Стомилаь трішки.
Лиже лапки,
їсть горішки.
Скаче білочка прудка
в гості до лісівника.
У гостині,
у гостині,
де гостинців повні скрині —
меду, яблук і горіхів
повні глеки,
повні міхи.
Їх збирав для білочок
лісівник.
Коли сніжок
вкриє землю,
прудконіжки,
ось вам шишки і горішки.
Прудконогі пташенята,
ось вам сушені зернята.
Тож за білочкою вслід
на сніданок,
на обід
поспішайте, прудконогі,
через просіки й дороги
на обід і на вечерю.

Тут завжди відкриті двері
в завірюху,
холоднечу.
Любить лісівник малечу.

ЛИСТОПАД

У шкільний осінній сад
завітав листопад.
Ще врожаю не зібрали —
а він вітрові рад!

В яблуневому саду
засміявся і подув.
Позривав з дерев листочки,
жваво грає на дуду.

ОЖЕЛЕДИЦЯ

Пізня осінь. Мерзне квіт.
Появивсь Морозко-дід,
і дорогами, стежками
заблищав холодний лід.

На шляхах гарчать машини,
в ланцюгах лискучі шини,
та поволі кожна їде,
обминаємо їх з дідом.

А машини сердяться:
дощик... ожеледиця.

ШКІЛЬНА НОВОРІЧНА

Стрічаємо, стрічаємо
сьогодні рік Новий,
ялинку одягаємо
у дощик золотий.

П р и с п і в:

Ялиночко засніжена,
прикрасами сяй —
на святі новорічному
усіх розвеселяй.

Сніжок надворі стелиться,
гукає вітровій,
дзвенить, кружля метелиця
на річці голубій.

П р и с п і в.

Метелице, хвилюночку,
не клич нас, не зови,
хай вдягнемо ялиночку,
зустрінем рік Новий.

П р и с п і в.

За гори день ховається,
темніє у вікні.
Ялинка загоряється
і зірочка на ній.

П р и с п і в.

Логопедичні вірші

Ці вірші спеціально написані для малят, аби вони вправлялися у вимові букв, звуків. В цих віршах є багато важких для вимови слів. Прочитайте вірші, а те слово, дуже вперте, повторюйте, малята, безліч разів, щоб мама сказала: «Ой, як гарно в тебе виходить».

ЦАПЕНЯ І ЦУЦЕНЯ

Куцохвосте цапеня
на вулиці вранці
стріло куце цуценя,
що кружляло в танці.
— Що ж ти скачеш, як циркач,
куце цуценятко?
Цуценя куценьке в плач:
— Бо дзвенить бджолятко!
А в одвіт йому цапок:
— Не бджола,—
дзвенить струмок!

СОНЦЕ

Слово «сонце» прочитаю,
у розмові ж обминаю.
Та сміється з мене тато:
— Треба слово
вимовляти

часто
сани,
сон,
оса,
стілець
Оксани.

СВІТАНОК

Дід Морозко на світанку
сон привіз із полустанку.
Сниться дітям: у дворі
сани,
сніг
і снігурі.

ЗАЙЧИК-СТРИБАЙЧИК

— Зайчику-стрибайчику,—
мати кличе їсти.
Полям зайчик — скік та скік —
ніколи присісти.

В ОСІННІМ ЛІСІ

На осонні сови сиві,
У ставку соми сонливі.
І соми, і сови сплять.
Срібні ясени скриплять.

СУП

Саша просить: — Супи хочу!
А Оксаночка регоче:
— То не зупа, їж, то — суп,
Виросте скоріше зуб.

СЕСТРИЧКА

У сестрички очі сині,
сині квіти на хустині,
у косі синенька стрічка,—
в дитсадок іде сестричка.

СКОЧИВ ЛИС У БАРБАРИС

Скочив лис у барбарис.
«Заховався», думає лис.
Ми гуртом до барбарису...
Треба в ліс тікати лису!

ЛИПА

У дворі буяє липа.
Біля липи Леся хлипа,
бо на липі, плач не плач,
Між гілками Лесин м'яч.
З тої липи м'ячик зняти
поспішає Лесин братик.

ТРАКТОР

Сніг розтанув. Трактор знову
будить ниву колоскову.
І луна на всі лани —
голосний сурмач весни.

Я МАЛЮЮ КЛЕНА

Я малюю клена:
листячко зелене,
гіллячко густе.
Чом він не росте?

МАЛИЙ ЛЕЛЕКА

Лугом йде малий лелека.
В небі клекіт — путь далека!
То лелеки відлітають
і лелеченька гукають.
Вдаль летить малий лелека
за лелеками далеко.

ПЛАВЦІ-ГОРОБЦІ

Діжка мокне у ріці,
а на діжці — горобці.
— Де поділись ваші весла?
— Загубились в осоці.

КЛОУН І КЛУМБА

Клоун на клумбі вгледів глід,
а дітки йому услід:
— Клоун, вділи нам глоду гілку
для ласкавої сопілки.
Клоун сміється: — З глоду гілки
не змайструєте сопілки.
З бузини, вербових гілок
сопілки майструє вміло
мій дідусь. Я ж гілку глоду
опущу, малята, в воду.
Вродить гілка ягідки.
Клоуну, діти, все з руки.
Пригощу вас ягідками.—
Клоуну весело з дітками.

* * *

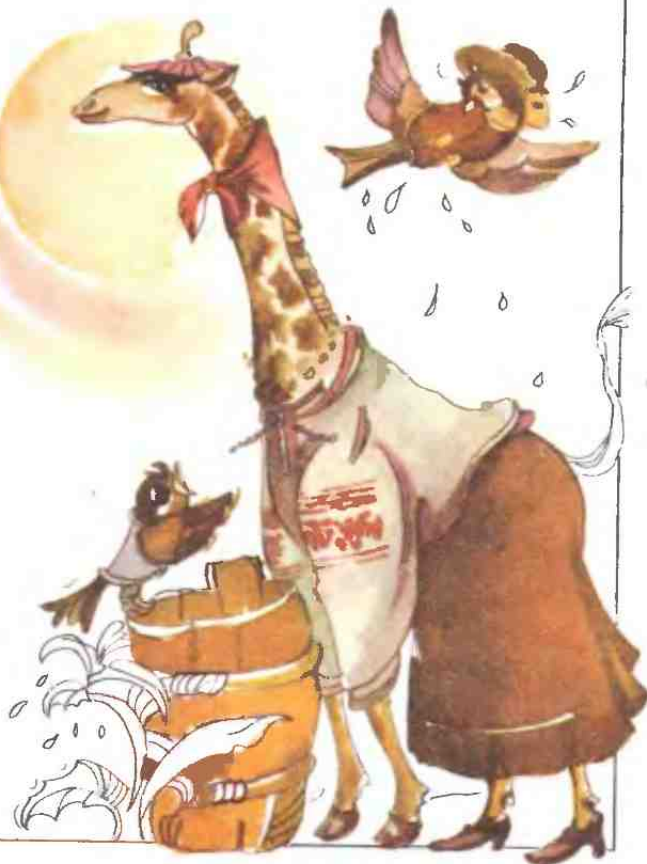
Дрозд з гнізда злетів на віз,
рушив віз, а дрозд — у ліс.
Ліза в лози до гнізда —
ні дрозди, ні дрозда,
лиш п'ять сірих дрозденят
у гнізді вищать-пищать.
Поки вернуться дрозди,
Ліза ягід і води
принесла для дрозденят.
Любить Ліза пташенят.

КАША

Тітка Даша в дитсадку
кашу варить в казанку.
Каже Саша: — Пахне каша!
Кашоварить тітка Даша!

ЖИРАФА

На жирафу, що в звіринці,
треба лізти по драбинці.
Щоб побачить весь звіринець,
треба дати їй гостинець —
пов'язать на шиї стрічку,
щоб й потішити сестричку,
щоби звірів не боялась,
щоб звіринцем милувалась.

ГРУША

Ромчик наш побачив грушу:
— Грушу цю дістати мушу!
Став на стільчик — груша
ближче,
та боїться лізти вище.

НА ГОРОДІ

Кріт кротові говорив:
— Ти дарма город порив,
краще вирив би криничку,
хай хлюпоче в ній водичка.

ГРІМ

— Ой, сестричко, дах тріщить —
утікаймо з дому!
— Братику, це грім гримить
в небі грозовому.

ЛОШАЧОК

У маленький потічок
вскочив сивко-лошачок.
Сам собі помив копитця.
Весь аж сяє...
Подивіться.
Ми йому сінця підносим
і погратись з нами просим.
Ну, а потім — всі бігцем
помчимо за вітерцем.

КАЗАВ МЕНІ ТАТО

Казав мені тато:
з дрібних насінинок
росте пребагато
усяких рослиннок:
гарбуз і квасоля,
горох і суниця,
буряк, бараболя,
і жито, й пшениця.
Росте кукурудза,
і редька, і мак.
З дрібних насінинок
росте і ріпак.

КУКУРУДЗА

— Кукурузя, кукурузя,—
обзиває мене Рузя.
Я повторюю підряд:
кукурудза,
гудзик,
брат.

РОЗМОВА

Говорив Рябкові лис:
— Зайчик сто морквинок
згриз! —
А Рябко йому на вухо:
— Не роби слона із мухи,
бо мені казали: він
з'їв лиш сорок капустин.

ГАРБУЗ

На горбі лежить гарбуз,
має рижий він картуз,
ще й свитиночку рябу.
— Лізь, гарбузе, у гарбу!

ШКОЛЯР

Я підріс. Я вже школяр.
Маю ранець і буквар.
Мама каже: свято в нас —
я їду у перший клас.

ГРУБКА

Сварить баба внучку Любу,
щоб не заглядала в грубку.
Там вогонь тріски січе —
Любі ручки попече.

ДЗВІНОК

Дзень-дзелень — до школи,
в путь.
Двох сестричок класи ждуть.
Я йду з мамою в садочок,
бо мені лиш другий рочок.
Важко топати ногами —
на руках посиджу в мами.

ФАРБА

Розвела я синю фарбу,
нею небо я забарвлю,
а з рожево-сірих фарб
вийде

хмарка,
зорі,
яр.

ДЖМІЛЬ

Між тюльпанів Гриць іде.
Чує: в квітці щось гуде.
Здивувався дуже хлопець:
— Це тюльпан чи гучномовець?

ЛІПИТЬ ЛЮБЧИК З ПЛАСТИЛІНУ

Ліпить Любчик з пластиліну
стіл, і лавку, і ялину.
Діда виліпив і люльку,
стіг, криницю і бурульку.

— Щось іще ліпити маю.
Віз чи танк? І сам не знаю.

БАРЖА

Уляглась на баржі спаржа —
ледве не потоне баржа.
А на баржі на ту спаржу
стелить ранок
жовту
пряжу.

ДЖЕРЕЛО

За селом, де жито шелестить,
джерело журавки жебонить.
До журавки жук повзе по травці,
зичить щастя
чорний
жук
журавці.

ВОВЧА ЯМА

В ліс іти охота.
— Відчиніть ворота!
Не пускає мама,
там же — вовча яма.

САШИН МУЗЕЙ

Дідову шаблю,
шашку
і штик,
шапку,
штани,
шпори,
шило,
рушник
вішає Саша в кутку на стіні.
Яшка,
Мелашка
з шапом при вікні.
Саша дівчат у музей привів.
Ось в їх уяві вершник злетів:
бурка широка,
шабля швидка.
Вершник відважний — дідусь
Сашка.

У ДРУЖБІ — СИЛА

Чайка,
чапля
і кача
в човен чорний посідали,
човен чорний розхитали
і кричать, як саранча.
Чайка чубиться: киги.
Чапля: ми ж не вороги,
а качатко чорне плаче:
скоро ніч — а там загин.
Чайка каже: чорна ніч.
Чапля каже: в чому річ —
ми кача візьмем на крила,
понесем домів на піч.
Заспокоїлось кача,
ночі вже не поміча.

Ось що значить дружба
в скруті —
найкволіших вируча.

ЖУК-РОГАЧ

Родич златки — жук-рогач
розповідник і слухач.
Розповість вам до дрібниці
про дуби і про ялиці,
де він часу не марнує,
тут дітей своїх годує
соком дуба-великана,
тут він з вечора до рана
Стереже рогоголовий
Ліс дубовий і сосновий.
Ось такий він жук-рогач.
Має роги — то ж рогач.

У ДОЩ

Боягузка в нас Ганнуся.
Плаче: — Я дощу боюся!
Заховаюсь під кущем!
Хай по лузі сіра чапля
ходить-мокне під дощем!

ЧИЖИК

Чижик має сірі лапки,
на голівці — чорна шапка,
Крильця жовті, біла спинка,
дзьоб у нього — мов зернинка.
Чижик зовсім не сумує —
нам свої пісні дарує:
чів-тів-чів-тів —
діточкам мій спів.

КАЖАН

На подвір'ї у казан
залетів рудий кажан.
Кажана у казані
жаль Марійці і мені.

ЖАБЕНЯТКО ЖОВТОРОТЕ

Жабенятко жовтороте
шию, лапки і животик
гріє спрагло у калюжі
(бо калюжу любить дуже).
Журавлю кричить: — Мерщій
із калюжі. Пляж тут мій.

ВИЙШОВ ЩИГЛИК ЩАВЕЛЬ ЇСТИ

Вийшов щиглик щавель їсти,
тягне тріску, щоб присісти.
Раптом дощ як уперіщить.
— Милий дощику, навіщо
щиглика загнав під кущ,
де сховались чиж і хрущ?
Їсти щиглик хоче дуже.
Дощику про це байдуже.
Він періщить, вдаль біжить,
аж гушавина шумить.

Літературно-художественне видання

Гу щ а к
Іван Васильевич

МОЛОДЕНЬКИЙ ВИПАЛ СНІГ

Ілюстрації Іванова Сергея Ільича
Львів, «Каменяр»
(На українському мові)

Редактор О. М. Козакевич
Художній редактор В. І. Сава
Технічний редактор З. Ф. Стецьків
Коректор Є. Ф. Русин

ИБ № 2065

Здано на складання 17.12.90. Підписано до друку 25.06.91.
Формат 70×90^{1/16}. Папір офс. № 1. Гарнітура літературна.
Офсетний друк. Умов. друк. арк. 2,34. Умов. фарб.-відб. 10,24.
Обл.-вид. арк. 2,85. Тираж 16 000 пр. Замовлення 46-1.
Ціна 20 к.
Видавництво «Каменяр», 290008 Львів, Підвальна, 3
Львівська книжкова фабрика «Атлас», 290005 Львів, Зелена, 20

Гу щ а к І. В.
Г98 Молоденький випав сніг: Для
дітей дошкільн. та мол. шкільн.
віку. Іл. С. І. Іванова. — Львів:
Каменяр, 1991. — 31 с.: іл.
ISBN 5-7745-0344-5: 20 к., 16.000
пр.

У новій книзі сучасного українського
поета вміщено твори, які прищеплюють
дітям любов до природи, до рідної землі,
виховують почуття дружби і товарисько-
сті. Окремий розділ становлять логопедич-
ні вірші, що вчать правильно вимовляти
звуки і слова.

Г 4803640202-064 64-91 ББК 84Ук7-44
М214(04)-91

